

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 4 ГОДИНА XX 2011 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Шон Бунстра,
сп. Adventist Review
**РАЗВЪЛНУВАНИ,
НО НЕ
РАЗТЪРСЕНИ**

Четете на стр. 5

**80-ГОДИШНИНАТА
НА ПАСТОР
МИХАИЛ ЙОРГОВ**

Четете на стр. 8

Джон Грис
**ЗДРАВА И
РАСТЯЩА
ЦЪРКВА**

Четете на стр. 4

Исус и учениците Му са в околностите на Кесария Филипова - град в полите на планината Ермон, разположен при главния извор на река Йордан. Исус ги пита: „...Според както казват хората Човешкият Син Кой е?“ (Матей 16:13).

Отговорът, който получава, е: „А те рекоха: Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък - Илия; а други - Еремия или един от пророците. Казва им: Но според както вие казвате Кой съм аз? Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос {Т. е. Месия, Помазанник.}, Син на живия Бог“ (Матей 16:14-16).

Еврейският народ като цяло счита Исус за пророк, т.е. за човек, обикновен човек.

Петър обаче изразява мнението на учениците: „Ти си Христос, Син на живия Бог“.

Оттогава до днес тези две мнения непрекъснато шестват по земята. Целият свят счита Исус Христос за велик религиозен водач, като изключим тези, които се опитват да Го отрекат.

Въпреки това и в миналото, и днес Личността на Исус Христос е най-дискутираната и обект на спорове, дори гразнеца. Когато се заговори за Него, хората предпочитат или да прекратят разговора, или преминават в отбрана.

Защо това е така? По какво Исус се различава от другите религиозни водачи? Защо имената на Буда, Мохамед или Конфуций не засягат така хората?

Причината е, че Исус твърди, че е Бог, Син на Бога, а другите религиозни водачи нямат подобни претенции.

Христос твърди, че е нещо повече от обикновен пророк или учител. Той говори за Себе Си като за Син на Бога. Представя Се като единствения Път за връзка с Бога, единствения Източник на прошка за греховете и единствения начин за спасение.

И това стряска съвременниците Му.

Стряска и съвременните хора. Те търсят начини да пренебрегнат този факт, да избягат от него, да се скрият, понякога с твърдения като: „Християнството е за слабите и страхливите“, „Христос е човек като всички“...

Продължава на стр. 6

Ислямът

- детонатор на арабските революции

Религията се утвърждава като все по-голяма сила в арабското пробуждане. Западниците трябва да запазят самообладание и да се доверят на демокрацията. Гледката на корумпирани стари арабски тирани, свалени от власт по волята на ново поколение млади идеалисти, върхновени от демокрацията, обединени чрез Фейсбук и заповедани от възможността за отваряне към по-широк свят, възнавява наблюдателите навсякъде. Тези революции са в разгара си, макар и на различни етапи на завършеност.

В Тунис и Египет те са на прав път с преобладаващо ново настроение, изпълнено с надежди, и със задаващи се на хоризонта свободни избори. В Либия, Сирия и Йемен диктаторите са се вкопчили във властта с различна степен на успех. А монархиите от Персийския залив се опитват да се преборят с исканията за демокрация чрез финансирана от петрола щедрост, гарнирана със скромни и скъпернически политически отстъпки.

Особено чувствителни

Засега тези въстания изглеждат до голяма степен нерелигиозни по характер. Западниците тихичко въздържат с облекчение. Не че те като цяло са срещу религията. Мнозина - особено американците - са дълбоко вярващи. Но общо взето, те предпочитат своята пред всяка друга вяра, а след 11 септември 2001 г. са особено чувствителни към исляма.

Сега обаче се появиха признаци, че ислямът става все по-голяма сила в арабските революции. От това на хората, настроени светски и свободни от предрасъдъци, им се повдига.

Те се страхуват, че арабското пробуждане може да бъде похитено от ислямисти, които отхвърлят плуралистичната версия на демокрация, потискат жените и развяват знамето на джихада срещу християните и евреите.

Те се безпокоят, че кръвожадният радикализъм, чиято жертва станаха над 30 000 души през последните четири години в Пакистан, може да се прояви и в арабския свят.

Ислямът във възход

В Либия Преходният национален съвет, който постепенно печели признание като бъдещо правителство, е смесица от светски либерали и ислямисти. Сред бунтовниците има либийски джихадисти ветерани от Ирак и Афганистан, макар и не много на брой.

Американски генерал установи "известно присъствие" на Ал Каида сред враговете на либийския полковник, подпомагани от Запада,

събуждайки неприятните спомени от съюза на Америка срещу Русия с афганистанските мудархидини, преди те да се превърнат в алкаидисти и талибани.

Мюсюлманските братя, които имат клонове из целия регион, са най-добре организираното опозиционно движение в Либия и Египет. Така например в Египет неотдавнашният референдум за конституцията мина по начина, по който пожелаха Братята.

Техните членове дълго страдаха както от подкрепяни от Запада режими като на Хосни Мубарак в Египет, така и от антизападни светски режими като на президента Башар Асад, който в момента е подложен на силен натиск в Сирия. И в Тунис ислямистите, доскоро забранени, изглеждат в добра позиция.

Като цяло Братята полагат много усилия да успокоят Запада, че вече са се отказали от насилието като средство за постигане на целите си, че вярват в многопартийната демокрация, зачитат правата на жените и ще се въздържат от налагане на шериата, ако сформират правителство в някоя от страните, където изникват отново като легални партии.

„Мюсюлмански братя“ притесняват мнозина

Но въпреки това "Мюсюлмански братя" притесняват мнозина. В широкия идеологически спектър, който покриват, част от тях не са далеч от джихадистите, много от които са произлезли именно от редиците им.

Водещото палестинско ислямистко движение Хамас, което е издънка на Братята, се зарадва от падането на Мубарак. До неотдавна то извършваше самоубийствени атакти в сърцето на Израел и отказва да признае еврейската държава. Някои либерали казват, че и други екстремистки групи са се присламили към иначе по-умереното братство. В суматохата при освобождаването на затворници стотици, ако не хиляди, египетски джихадисти излязоха на свобода.

Ислямът със сигурност ще играе по-голяма роля в политиката в арабския свят и другде. Повечето мюсюлмани не вярват като американците и французите в разделянето на религията от държавата и не са изгубили ентузиазма си към религията като много от "християндемократите" в Европа. Мюсюлмански демократи като Турция, Малайзия и Индонезия имат големи ислямски партии.

Но ислямски не означава ислямисти. В последните няколко години Ал Каида губи почва в сърцата и умовете на арабите. Джихадистите са нищожно

малцинство, мразено от повечето си по-умерени единосверци не на последно място за това, че създадоха лошо име на исляма по света.

Идеологическите битки между умерени и екстремисти вътре в исляма са почти толкова свирепи, колкото враждата, изправила едни срещу други мюсюлмански, християнски и еврейски фундаменталисти. По-младите араби, които до голяма степен са движещата сила на въстанията, са по-добре настроени към останалата част от модерния свят от своите консервативни предшественици.

Нещо повече, някои мюсюлмански страни са тръгнали по пътя на демокрацията или са вече там. Част от тях се справят добре. Сред арабските страни Ливан с изобилието си на религии и секти отдавна се радва на нещо като демокрация, макар и затруднявана от сектантски квоети и въоръжените милиции на Хизбула. Ирак най-после си избра истински многопартиен парламент.

Избор, който не се харесва...

Извън арабския свят в Турция, Малайзия и Индонезия ислямът и демокрацията съжителстват без затруднения. Много дълбоко вярващи мюсюлмани сред протестиращите араби, включително членове на Братята, сочат Турция за модел.

Нейното умерено ислямистко правителство обаче напоследък демонстрира обезпокоителни признаци на авторитарност, но служи на народа си далеч по-добре от генералите. Иран, който някога имаше толкова голямо влияние, въобще не се споменава като модел: теокрацията не се харесва на младите от арабските улици.

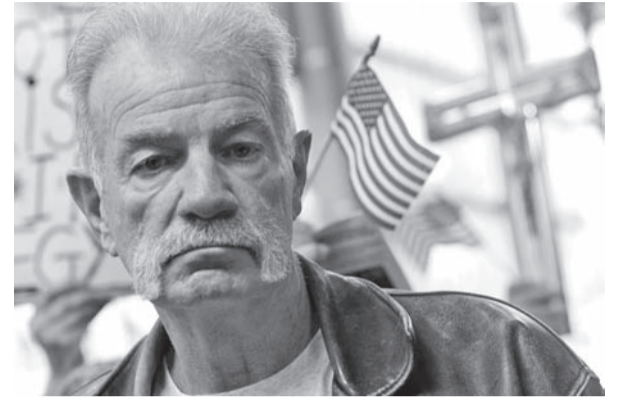
И все пак някои мюсюлмански страни може да направят избор, който да не се нрави на Запада. Но онези, които са склонни да се притесняват, трябва да си припомнят, че никога алтернатива няма да обслужва интересите им, нито пък интересите на арабите в дългосрочен план.

Старите авторитарни лишаваха народите си от свобода и възможности; а стабилността, която обещаваха, както сега стана ясно, не е вечна. Алжирската гражданска война през 90-те години остава кошмарно предупреждение да не се лишават ислямистите от власт, която законно са спечелили.

Ислямът никога няма да се приспособи към модерния демократичен свят, докато мюсюлманите не са в състояние да поемат отговорност за собствената си съдба. Милioni имат възможност да го направят. А това е по-скоро причина за празнуване, отколкото за тревога.

ср. Economist

Гняв в Афганистан след изгарянето на Корана

Може ли пастор Тери Джоунс да бъде държан отговорен за смъртта на най-малко 22 души загинали след сблъсъците, провокирани от действията му?

В Афганистан избухнаха протести по повод изгарянето на Корана от американски проповедник, съобщават свидетели, цитирани от АФП.

Най-малко 1 000 души протестират в Мехтерлам, източно от столицата Кабул. Демонстрантите скандират „Смърт на Америка – да живее ислямът!“

Протестите срещу изгарянето на Корана от американския проповедник Тери Джоунс избухнаха в петък и бързо обхваща всички големи афганистански градове. До момента насилието е коствало живота на най-малко 22 души, включително седем чуждестранни служители на ООН, а повече от 140 души са ранени.

Американският пастор от щата Флорида Тери Джоунс, който демонстративно изгори Корана, обяви, че подготвя нова антиислямска акция пред най-голямата джамия в САЩ, разположена в щата Мичиган, предаде „Скай Нюз“.

Той посочи, че основната цел на акцията е информирането на хората за радикалните елементи в исляма. Акцията трябва да се проведе на 22 април.

Изгарянето на Корана стана причина за масови протести в Афганистан, където религиозни фанатици нападнаха група представители на мисията на ООН. В резултат загинаха 12 души и още толкова бяха ранени.

Американският президент Барак Обама осъди постъпката на американския пастор, предаде АФП.

Обама окачестви изгарянето на свещената за мюсюлманите книга като „крайна нетолерантност и сектантство“.

„Оскверняването на Всеки свещен текст, включително на Корана, е акт на крайна нетолерантност и сектантство“, заяви Обама в комюнике, в което отгаде почит на загиналите хора при възникналите сблъсъци в Афганистан.

Ядрените самураи знаят, че умират

Хората, които работят по ликвидиране последиците от аварията в атомната електроцентрала в японската префектура Фукушима, наричани в пресата отдавна камикадзе и ядрени самураи, напълно съзнават, че се излагат на изключително високи дози радиация и са обречени на смърт през следващите месеци, ако не и седмици.

Тези хора почти не общуват с журналисти, дори и с роднините си. Властите ги молят да бъдат максимално събрани и да не споделят никаква информация, за да не всяват паника.

Семействата на някои обаче на базата на малкото идващи до тях новини правят извод, че като истински самураи те са готови да умрат и приемат това като свой дълг.

Американската телевизия „Фокс Нюз“ разговаря с майката на един от служителите на компанията, оператор на електроцентрала, който участва в аварийните работи.

Тя разказа, че 32-годишният ѝ син и колегите му многократно са обсъждали ситуацията помежду си и вече спокойно приемат участието си – че в скоро време радиацията може да ги убие, а ако не, че в перспектива може да починат от рак.

По думите на жената синът ѝ не ѝ съобщава дали е облъчен. Но тя знае, че всички работещи по ликвидирането на последиците от ядрената авария осъзнават, че да работят в АЕЦ-а близо до полуразрушените блокове и да не са изложени на смъртоносни дози радиация е просто невъзможно.

Компанията оператор ТЕПКО твърди, че медицински екипи постоянно преглеждат работниците, а на мястото редовно се измерва радиационният фон.

От ТЕПКО твърдят, че след неотдавнашния случай, когато трима служители получи радиоактивни изгаряния на стъпалата и глезените след контакт със заразна вода, други подобни инциденти не е имало.

Общо в АЕЦ-а работят едновременно по 500-600 души, пише NEWSru. Практически всички те остават да нощуват на място, в една от сградите. Спят на олово на листове и се хранят с бисквити, консерви и ориз.

Продължава от брой 1, 2 и 3 2011 г.
IV част

Мисионерите обикновено са млади мъже и жени, току-що завършили. От тях се иска да имат разностранни способности. Но макар че работата им е разнообразна, нямат никакви развлечения (някои се развиват, като поддържат образцови градини). Често проповядват само на няколко селяни в колиба край пътя. Заплата им се не според способностите, а според нуждите. (Дават и десетък от заплатата си). Съседите им често прибавят у тях „за утеха и съвет“. Отпуски се дават веднъж на 10 години. Освен с къщите си задължения, съпругите им са заети и с грижи за местните жени и деца. Случва се мисионерът да стане и жертва на насилие

(През 1892 г. например Кларк, връщайки се вечерта от събрание в хана в с. Стоб, е нападнат и пребит; изоставен е тежко ранен). Но мисионерите не се оплакват от неудобствата, недостатъците или ограниченията от живота на Балканите. Тези неща са маловажни за тях. Някои служат по повече от половин век на страната, на която са посветили младостта и живота си. Въпреки трудностите в работата си, мисионерите обикват България и се привързват към хората. Пишат на приятелите си в Америка за възнаграждащите страни на живота в нашата страна - за прекрасния пейзаж, за ведрия климат, за приятелствата и най-вече за насладата и насърчението да живееш сред млада, напредничава нация и сред народ със силни демократични наклонности, превъзходни способности, надежди за голямо бъдеще и възможности. Силната привързаност на мисионерите към страната и хората намира отзвук в редовете, които Лок пише при приключване на мисионерското си поприще: „Позволете ми да добавя - макар вероятно да не е нужно, - че сърцата ни, съпричастността ни, молитвите ни са все още в България и за нея. Сякаш там сме вкоренени“ (Arch. v.VI, № 391). Изказването на проф. Панаретов (отдавайки почит на паметта на Кларк) представлява най-чудесната похвала, която може да се поднесе на „чужденец“ и се отнася за всички тях: „Хората в България гледаха на г-р Кларк повече като на българин, околното като на американец!“.

Когато Фердинанд се възкачва на несигурния си престол през 1887 г., мисията на Американския съвет вече е оправдала мястото си в живота на новата държава!

И така първото десетилетие от живота на новата българска държава е период на доказване правото ѝ на свобода.

Следващото десетилетие и годините до края на века са период на затвърждаване на българската свобода. Седемте години - от 1887 до 1894 г. - обхващат дълготното управление (т.н. „режим на Стамболов“) на Стефан Стамболов като министър-председател.

Стефан Стамболов
Той е „един от неколцината най-велики европейски държавници от втората половина на XIX в.“ (Мотгое)

отношението на Австро-Унгария и Германия). Съвсем естествено неговата антируска политика преголага две тенденции - протурска (и в такъв смисъл антимакедонска) и антицърковна. Резултатът от това е редица покушения над държавници от страна на Македонското освободително движение и конфликти с църковните православни власти (силно проруски настроени).

През 1894 г. настъпва окончателният разрыв между Стамболов и княза. Въпреки че големият държавник извършва цяло чудо, като успява да опази престола и да защити целостта на държавата почти десетилетие, князът вече желае да се помири с Русия и го уволнява. Малко след това той е

Вяра и свобода

Ролята на протестантите за изграждане на националното ни самосъзнание, нравственост и освобождение.

Лок пише: „Надникнах в Народното събрание, където може да се види как селянинът с носия и градският жител седят един до друг, всички явно заинтересовани от създаването на закони за своята страна. Цялата дейност изглежда организирана и извършвана така методично, както у нас.“

Учи за свещеник в Одеса, организира Старозагорското въстание през 1875 г., апостол е на I революционен окръг в Априлското въстание, сражава се в Освободителната война и става първият председател на Народното събрание. Оглавява регентския съвет след абдикирането на Александър Батенберг. Когато идва в България,

Фердинанд призовава Стамболов да сформира кабинет. Видният българин доста неохотно се съгласява. Той управлява неумоливо и праволнейно, като се старее да утвърди положението на княза и да осуети ходовете на Русия. (Тя е възприета да предприеме военни действия срещу България от

нападнат по улиците на София и умира на следващия ден.

Стамболов е заместен като министър-председател от Константин Стоилов (един от най-големите български политици и държавници, възпитаник на Робърт колидж, следвал и в Германия и Франция, владеещ няколко езика), който заема поста през следващите 5 години (1894 - 1899). Той управлява по умерен и конституционен начин в съгласие с волята на княза. Няколко месеца след встъпването му на поста Александър III умира, а с възкачването на Николай II настъпва помирението с Русия.

През този период протестантските мисионери застават на страната на Фердинанд и националната кауза. Макар кореспондент на *Ню Йорк Хералд* да съобщава на Лок как Стамболов му е казал в интервю, че „много ще се радва да освободи България от нас, от нашето училище и

Американски протестантски Робърт колидж в Истанбул.

Като продължител

и съхранител на най-добрите традиции, идеи и мисия на протестантството в световен мащаб, Адвентната църква е тясно свързана със съдбата, дейността и развитието на протестантските църкви, институти и начинания. Ето защо редакционният екип на вестника реши, че за читателите ни би била интересна тема, свързана с влиянието и дейността на протестанството в България. В продължение на четири поредни броя на страниците на изданието тя ще бъде разгледана, като ще се ограничим във времевия период - средата на XIX до началото на XX в. Разбира се изложението ще включва и кратка характеристика на обществено-политическата обстановка в българските земи през същия период.

влияние“, мисионерите подкрепят политиката на Стамболов и Лок го поздравява като най-добрия държавник, когото България е създавала до момента“ (30 август 1890 г.). Мисионерите са изумени от бързия напредък на страната. „Никоя нация не се е издигала толкова обещаващо, колкото този народ през последните петнадесет години“ - пише Лок още през 1891 г. Мисионерите се удивляват на преобразяването на столицата София от турско градче в модерен град. Споменава се едукативизирането на главния булевард „Цар Освободител“.

За Народното събрание Лок пише: „Надникнах в Народното събрание, където може да се види как селянинът с носия и градският жител седят един до друг, всички явно заинтересовани от създаването на закони за своята страна. Цялата дейност изглежда организирана и извършвана така методично, както у нас.“

Въпреки преграждащите си спрямо разпространението на евангелските възгледи Стамболов отдава дължимото на патриотизма на протестантите. (Когато на Българското евангелско дружество е отказано разрешение за събрание в Панагюрище, отнасят въпроса до премиера. „Тези хора са сред най-преданите, които имаме. Не трябва да поставяте никакви пречки по пътя им“ - пише той.)

През петте години на управлението на Стоилов (до прага на новия XX в.) почти не се обсъждат политически въпроси, освен във връзка с македонските беги. Настъпват и тежки икономически времена и застои в търговията. Мисията е принудена да се откаже от редица проекти. Брабвата пада върху „Зорница“. Издаването на книги е прехвърлено от Цариград в Самоков. През 1898 г. Ригс и Томсън завършват притомен коментар на Новия завет. Издателският отдел започва 1899 г. с дълг от 50 долара, но я завършва с приход от над 400.

Продължава на стр.7

Съпругата ми обича малини.

Проблемът е, че малините са скъпи. Затова засадох три здрави малинови храста в нашата градина. Добавих тор, гървени стъргодини, полях ги. Три години по-късно трите малки растения станаха на петдесет! Двамата със съпругата ми бяхме изумени, а тя вече всеки сезон се наслаждава на ежедневна порция сочни малини.

Аналогията естествено е простишка: кои са динамичните порцеси, които са предпоставка за процъфтяването и численото нарастване на църквата? „Аз насадих, Аполос напои, но Господ прави да расте“ (1 Коринтяни 3:6). Изследователят Кристиан Шварц се опитва да разбере развитието на църквата, като изучава нарастващи църкви.¹

Здрава

Джон Грис
Грег Шалер
част 3

и растяща църква

След проучване на 1000 църкви на 6 континента той заключава, че съществуват 8 характеристики, които са тясно свързани с духовния и числения растеж (вижте списание *Ministry*, януари 2001 г., стр. 9). Предходната статия от тази поредица в три части обръща внимание на първите четири от тези осем принципа (вижте списание *Ministry*, март 2001 г.). Последната статия разглежда останалите четири от тях, обединени в програмата *Естествено развитие на църквата*.

Пламенна духовност

Тъга и обезсърчение бяха обхванали двамата мъже, които пътуваха към Емаус, когато Исус се приближи към тях. Докато Той им разясняваше Писанията и им показа, че Божието слово разкрива Него, в сърцата на двамата пламна нова страст. Обзети от радост, те се втурнаха, за да разкажат на своите приятели.

Този вид пламенна духовност се заражда в истинската връзка с Исус Христос, връзка, основана на Божията милост и нежност и на Неговото разкриване пред нас. Практикуването на духовни занимания като изучаване на Библията, молитва и размисъл са предназначени да отворят сърцата ни, за да разпознаем Божието присъствие и да чуем радостното

увещание на Светия Дух, че ние наистина сме Божи деца (Римляни 8:16). Да знаем, че Исус е жив и да усетим Божията благодат чрез Него - това е, което разпалва пламенната духовност!

Практически действия, които подхранват пламенната духовност в църквата, включват:

- насърчаване на църковните лидери да посветят време за изучаване на Библията и за молитва;
- разпределение на дейностите в църквата подходящо според дарбите на всеки един;
- насърчаване на тези, които имат дарба за застъпническа молитва в молитвено служене;
- включване в седмични малки групи;
- проповядване върху Божията благодат и как да Го опознаем.

Любящи взаимоотношения

Пламенната духовност повлиява взаимоотношенията ни с околните. Исус казва: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“ (Иоан 13:35). Изявяването на Божията любов в църквата привлича като магнит. И заедно с любовта идва единството.

Но е трудно да развиваш любящи взаимоотношения, ако няма

любов у дома. Необходимо е да бъде насърчена цялата на любов между съпруга и съпругата. Родителите трябва да бъдат насърчавани да показват и казват постоянно на своите деца: „Обичам те!“ Изявяването на любовта в църквата изисква време, защото това не може да се постигне чрез някаква програма, но чрез изграждане на взаимоотношения.

Маките групи представляват уникален начин за подхранването на любящи и приятелски взаимоотношения. Споделянето на време заедно, опознаването един другото и взаимното доверие в присъствието на Бога помага за създаването на среда, в която любовта се развива. А в любящ климат страхът изчезва.

Лесни стъпки за насърчаване на любящите взаимоотношения в църквата включват:

- насърчаване на сформиранието и редовното посещение на малки групи;
- проповядване върху любовта на Исус към хората;
- планиране на сватбени и семейни тържества за насърчаване на любовта и признателността в дома;
- практикуване на изкуството на изслушването, за да разбираш по-добре другия.

Евангелизиране, ориентирано към нуждите

Подхранването на любящи взаимоотношения е ключът към удовлетворяване на нуждите на другите. Исус поставя нуждите на другите на първо място. Той храни петте хиляди души и след това прогласява: „Аз съм хлябът на живота“ (Иоан 6:35).

Той се застъпва за хванатата в прелободейство жена и след това ѝ казва: „И аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съреждавай вече“ (Иоан 8:11). Исус заслужава правото да бъде чул. Когато разкриваме Божието състрадание и удовлетворяваме нуждите на другите, те са готови да чуят това, което имаме да кажем. Да удовлетвориш физическите нужди води неминуемо и до това да удовлетвориш духовните. Начинът на Исус за достигане до хората работи безотказно и днес: „Спасителят бе сред хората като Един, Които им желаеше доброто. Той им показа симпатия, служеше на нуждите им и спечели доверието им. И тогава ги призвика: „Следвайте Ме!“²

Евангелизиране, ориентирано към нуждите, означава фокусиране върху нуждите и въпросите на приятелите извън църквата. Евангелизиране не означава непременно програма или събитие. То е да обичаш и да докосваш хората с Евангелието. „Повечето мъже и жени не търсят религия, нито имат времето или желанието да си задават въпроси за смисъла на живота... Повечето хора търсят любов.“³

Някои начини за развитие на програма за евангелизиране, ориентирано към нуждите в местната църква, включват:

- откриване и насърчаване на онези, които притежават дарбата на евангелизиране;
- насърчаване към молитва за хората от непосредственото ни обкръжение - приятели, семейство, съседи, колеги;
- покана за участие в малки групи.

Хolistични малки групи

Най-силната характеристика на здрава растяща църква са холстичните малки групи.⁴ Много църковни лидери намират това твърдение много простото или твърде предизвикателно. В действителност много църкви не поддържат малките групи. Но те са основният начин за възпитание, приятелство, откриване на духовните дарби, евангелизиране и развитие на лидерски умения.

Какво се случва в една холстична малка група? Ударението е поставено върху прилагане на Библията към личните нужди. Тук непосредствените лични притеснения са споделени и представяни пред Бога в молитва. В групите наставлението и взаимното насърчаване могат да се случат много по-лесно отколкото в големите църковни събирания.

В нашата местна църква първото проучване по NCD показа, че малките групи са най-слабата ни характеристика. В резултат на това в рамките на девет месеца съсредоточихме усилията си да обучим лидери за малки групи. Те бяха подпомагани от наставници, а помощник-лидери бяха подготвени да сформират нови групи от вече съществуващите.

Факторите, които трябва да се вземат под внимание при създаването на малки групи, включват:

- Да помолим Бог за визия как да засилим служенето чрез малки групи.
- Да започнем с ясно открояващи се лидери на групи и помощници, които да се учат от лидерите.
- Да осигурим наставник за всеки лидер на малка група.
- Да създадем нова група, когато една насърчи десет човека.

Тогава църковните лидери могат да помогнат за подсилване на слабите места на църквата. Това направи нашата църква. Започнахме с една малка група и от нея създадохме десет. Бъдете иновативни и адаптивни се, моляте се за визия, включваща лидерите, с които разполагаме, в развитието на ефективно служене чрез малки групи.

В момента изграждаме две църкви и се надяваме впоследствие да започнем процеса отново и отново.

Това не е лесно - като растящите малинови храсти - но плодовете трябва цяла вечност.

Библиография:

- 1 Christian A. Schwarz, *Natural Church Development: A Guide to Eight Essential Qualities of Healthy Churches* (Carol Stream, Ill.: ChurchSmart Resources, 1998).
- 2 Ellen G. White, *The Ministry of Healing* (Nampa, Idaho: Pacific Press® Pub. Assn., 1942), 143.
- 3 Arther G. McPhee, *Friendship Evangelism* (Grand Rapids, Mien.: Zondervan Pub. House, 1978), 56.
- 4 Schwarz, 33.

Удивително е колко бързо забравяме. Понякога това е сигнал за възрастови изменения, но когато наблюдавах потресаващите кадри с лодки и коли, влачени от стихията по улиците на японски градове, започнах да се опитвам да си спомня. Къде другаде имаше големи земетресения наскоро? Бързо си припомних за Хаити, но ми трябваше още време, за да успее „поръждясалият“ механизъм на паметта ми да си върне определени сигнали. Ако и вие се опитвате да си спомните, мога да ви подсказам: Хаити, Китай, Чили, Индонезия, Нова Зеландия. Всъщност след 2010 г. е имало 30 мощни земетресения над 7-ма степен.

Защо се наложи да си припомня поне няколко от тях? Големите природни бедствия са станали толкова обичайни за новинарските емисии, че всъщност сме получили „мазоли на ушите“. Какво трябва да се случи, за да остане в ума ни някакво трайно впечатление?

Малко след 11 септември църквите в Америка се изпълниха до пръсване. Някои смятат, че около половината от населението е посетило религиозна служба през уикенда след нападението. Църквите в цялата страна бяха пълни с големи множества. Само година по-късно, дори само след няколко седмици, броят на посетителите в църквите спадна до обичайните си нива от периода преди кризата.

Сега хората са потресени от размера на кризата в Япония. Сеизмолозите коригираха първоначалните си изчисления и заявиха, че земетресението е от 9-та степен, което е нещо невъобразимо. Когато пиша тези редове, има съобщение за около 10 000 загинали. Броят на жертвите не е толкова голям, колкото бе в Хаити и се надявам да не се увеличава.

Това обаче не е краят на бедите за Япония. Чуждите правителства съветват гражданите си да се евакуират поради опасност от радиоактивно замърсяване, идващо от сериозно повредените атомни реактори. Електричеството се подава на режим за първи път в историята на Япония. Заводите почти не работят, тъй като транспортът и пътищата са несигурни. Финансовото отражение ще бъде ужасяващо. Японската икономика, която е обременена с един от най-големите дългове в индустриалния свят, трудно ще се справи с толкова огромно бедствие.

Вниманието на света е приковано към Япония. В интернет се качват апокалиптични видеоматериали. Когато шокът започне да отслабва, ще превъзмогнем удивлението от тази катастрофа. След известно време просто ще забравим. Събитието ще се превърне в някакъв далечен спомен, докато си живеем „нормалния“ живот. Както и при другите гигантски бедствия, които сполетяха планетата ни през последните години, кадрите от мощното земетресение от 9-а степен ще имат краткосрочно въздействие.

Не би трябвало да е така. “Също така и вие – казва Исус, - когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата” (Матей 24:33).

По-голяма част от хората са разтърсени от новините, идващи от Япония. Разтърсени, но не развълнувани. Повечето бързо ще се върнат към обичайния си живот. В Япония процесът ще продължи по-дълго време, особено ако радиоактивното замърсяване не бъде овладяно през следващите седмици. Японците също ще възстановят усещането си за нормалност. Духовното значение на тези невъобразими бедствия – случващи се все по-често – остава скрито за мнозина.

Някои започват да осъзнават какво се случва. Съществува усещането, че предстои нещо важно. Вече две години телевизионният “Хистори ченъл” излъчва програми за Нострадамус и за

стресирани, но не и развълнувани.

“И както стана в дните на Ной, така ще бъде и в дните на Човешкия Син: ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега; и дойде потопът, и ги погуби всички. Също така, както стана в дните на Лот: ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, сажяха и строяха; но в деня, когато Лот излезе от Содом, от небето заваляха огън и сярка и погубиха

МОЛИТВА

Хидео Кудо заедно със своя син се моли на мястото, на което последно е видял баща си.
Танохата, префектура Ивате, 27 март.

Развълнувани, но не разтърсени

Как християните реагират на вестите за природни бедствия

изгубени любими

Сионсуке Дои, на 22 г., скърби след като е намерил телата на жена си и двете си деца в местната полева морга.
Хигаши-мацуи-ма, 14 март.

2012 г. Окултизмът отново е на мода. Късни радиопредавания обсъждат космически подреждания, глобални духовни “пробуждания” и приближаващ катаклизъм. Еколозите алармират за ледове и климатични промени.

Хората разбират, че нещата излизат от рамките на обичайното; но без способността да разберат особено значение на събитията, просто ги забравят и продължават да си живеят живота. Без пророческата пътна карта на Библията поразителните природни бедствия се превръщат единствено в поредица от случайни лоши събития. От гледна точка на трагично невежия човек сигналите за бързо приближаващото се идване на Исус ни разтърсват, но нямат кой знае какво значение. Хората са

всички. Така ще бъде и в деня, когато ще се яви Човешкият Син” (Лука 17:26-30).

За адвентистите тези събития имат съвсем различно значение, или поне така би трябвало да бъде. След като имаме гумите на Исус, изписани в сърцата си, новината за земетресение от 9-а степен не ни стряска. Ние знаем ЗАЩО се случва всичко това. Ние го очакваме. Не сме стресирани. Но гали сме развълнувани?

РАЗРУХА

Мъж гледа сринатия до основи от мощното земетресение Град Офунато, префектура Ивате.
13 март.

Изтичат последните пясъчинки от пророческия пясъчен часовник. Ние притежаваме забележителен дар, който ни дава спокойствие в този разтревожен свят. Имаме не само обяснението, но и надеждата. Ако си мълчиш, какво значение има познанието?

Продължава на стр.6

Южен Пасифик: Посещението на президента на Адвентната църква представя идентичността ѝ

Уилсън дава библиейски курс на министър председателя по време на визитата му във връзка със съживлението в района

По молба на министър-председателя на Папуа Нова Гвинея през последната седмица председателят на Световната църква на адвентистите от седмия ген води библиейски курс и молитва на националния лидер.

Министър-председателят Майкъл Сомар, християнин, каза на Тед Уилсън, че адвентистите в неговата страна са пример за добри граждани. Похвали лоялността на тези, които той е назначил. Има 15 адвентисти в парламента на страната, осем от които са членове на кабинета му.

Срещата е част от 16-те дни на Уилсън в Южния Пасифик със спирка Нова Зеландия, Австралия, Фиджи и Папуа Нова Гвинея.

В половината на своята обиколка президентът на световната Адвентна църква повтори вестта, на която набляга от момента на своето избиране миналото лято - бъдещето на църквата зависи от това членовете ѝ да презгърнат своята идентичност.

Адвентистите "трябва да бъдат уникални" чрез влиянието, което имат, на мястото, в което живеят, казваше Тед Уилсън

Председателят на световната Адвентна църква Тед Уилсън изучава Библията с министър председателя на Папуа Нова Гвинея - Майкъл Сомар. Уилсън се срещна с националния лидер миналата седмица по време на своята 16-дневна обиколка из Южния Пасифик.

в местата, на които се спираше.

Във вестта, която беше отзвук на неговото неотдавнашно слово, произнесено по време на работната среща на църковните лидери от цял свят, Уилсън каза пред стотиците членове на църквата в Аукълънд да бъдат първо християни, но да защитават

това, което ги отличава от другите, а именно адвентизмът.

В своята програмна реч като лидер на световната Адвентна църква, по време на сесия на Генералната конференция миналото лято, Уилсън каза, че трябва да се обсъди едно духовно обновление сред лидерите и членовете на църквата.

Също така призова църковните членове да удвоят своите молитви за Исусовото скорошно завръщане, присъединявайки се към световната молитва в 7 часа сутрин и 19 часа вечер, както и за изливането на Божия Дух.

"Ние имаме гумата "адвентист" в името си, което значи, че сме свързани с очакването на

Христовото завръщане. Позовавайки се на съснователката на църквата Елн Уайт, Уилсън каза, че Исус би се върнал стотици години по-рано, ако църквата беше готова. "Имаме нужда от смирена молитва за пробуждане и реформация в живота си", заяви той. ANN

Развълнувани, но не разтърсени

Продължава от стр.5

Дали добрата вест е само за нас? Ако прогресиращият колапс на планетата, която Творецът бавно пуска от ръката Си, не ни раздвижи, какво би могло? Ако човешкото страдание в такива огромни размери не докосне сърцата ни, за да споделяме това, което знаем, какво друго е в състояние да го направи?

Лесно е да предположим, че вестта от Матей 24 гл. е насочена към "езичниците", които би трябвало да обърнат повече внимание на знаменията за Христовото завръщане. Аз обаче съм убеден, че всяка следваща катастрофа е вест за Божията църква. Бедствията би трябвало да ни подтикнат към действия. Би трябвало да ни напомнят, че нашите приятели не могат да си обяснят какво се случва, че ще бъдат напълно изгубени без Исус и че вървят по пътя към окончателното унищожение.

Можем да очакваме, че огромна част от земните жители ще продължат напред и ще забравят за случилото се в Япония. Но каква трагедия ще бъде, ако Божията църква бъде само разтърсена, но не и развълнувана. А би трябвало да се случи точно обратното: развълнувана, но не и разтърсена.

Шон Бунстра, бивш говорител в It Is Written сп. Adventist Review

Няма ли и друг начин?

Продължава от стр.1

... "Няма значение в коя религия ще вярваш - всички водят към един и същи Бог", "Защо ми е Христос - аз съм си гостатъчно добър".

Някои питат и търсят: "Няма ли и друг начин за спасение? Защо точно чрез Христос? Може ли да се вярва, че е Син на Бога?".

Християнството е единственият път за спасение. Има ли основания за това твърдение? Всъщност всичко се върти около въпроса "Кой е Исус Христос?". Отговорът на този въпрос ще ни помогне да разберем има ли и друг път, друг начин за спасение.

Какво казват за това новозаветните документи преди смъртта и възкресението на Исус Христос?

Малко случаи и малко хора свидетелстват, че Исус е Син на Бога, Божият Месия.

Ето някои основни примери:

Самарянката: "Доидете да видите човек, който ми казва всичко, което съм сторила. Да не би Той да е Христос?" (Йоан 4:29).

Отговорът на нейните съграждани: "И на жената казаха: Ние вярваме не вече поради твоего говорене, понеже сами чуваме и знаем, че Той е наистина [Христос] Спасителят на света" (Йоан 4:42).

Учениците на Исус Христос като група: "...и ние вярваме и знаем, че Ти си [Христос, Син на живия Бог] Светият Божий" (Йоан 6:69). "А онези, които бяха в ладията, Му се поклониха и казаха: Наистина Ти си Божий Син" (Матей 14:33).

Апостол Петър: "И Петър проговори, казвайки на Исус: Господи, добре е да сме тук; ако искаш, аз ще направя три скинии [шатри.], за Тебе една, за Моисей една и една за Илия" (Матей 17:4). Нарича Го Господ.

Натанаил: "Учителю, Ти си Божий Син, Ти си Израилев цар" (Йоан 1:49).

Йоан Кръстител: "На следния ден Йоан вижда Исус, че иде към него, и казва: Ето Божият Азнец, Които носи греха на света! (...) И видях, и свидетелствам, че Този е Божият Син" (Йоан 1:29,34).

Марта: "Казва му: Да Господи, вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Които има да гоиде на света" (Йоан 11:27).

Много зли духове (бесове): "Още и бесове с кръскъ излизаха из мнозина, и казваха: Ти

си Божият Син. А Той ги мъмреше и не ги оставяше да говорят, понеже знаеха, че Той е Христос" (Лука 4:41).

Много хора са се чудили, без да имат убеждение все още: "И всичките множества се смаяха и гумаха: Да не би Този да е Давидовият Син? (...) А човещите се чудеа и казваха: Какъв е Този, че и ветровете, и вълните Му се покоряват?" (Матей 12:23; 8:27).

Какво казва Исус Христос за Себе Си?

При един сблъсък между Него и някои юдеи по повод изцеление в съботен ден четем, че се случва следното: "И затова юдеите гонеха Исус, защото вършеше тези неща в събота. А Исус им отговори: Отец Ми работи досега и аз работя. Затова юдеите искаха още повече да го убият; защото не само нарушаваше съботата, но и правеше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога" (Йоан 5:16-18). Но такова твърдение всеки може да направи.

Юдеите използват изразите "нашият Отец" или "моят Отец на небесата". Те правилно разбират този отговор и затова реагират по такъв краен начин.

В Деня на умилостивението, докато е в Ерусалим, някои народни водачи Го питат гали не е Христос. Стига се до следния диалог: "Аз и Отец едно сме. Юдеите пак взеха камъни, за да Го убият. Исус им отговори: Много добри дела ви показва от Отец; за кое от тези дела искате да Ме убие с камъни? Юдеите Му отговориха: Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство; и защото Ти, бидейки човек, правиш Себе Си Бог" (Йоан 10:30-33). Отново виждаме крайна реакция спрямо Него.

В други евангелия, тези на Марк и Лука, четем описания как Исус прощава грехове, извършени спрямо Бога. И в подкрепа на думите Си извършва чудеса.

По време на осъждането на Исус Христос на смърт: "Първосвещеникът пак Го попита, като Му каза: Ти ли си Христос, Син на Благословения? А Исус рече: Аз съм; и ще видите Човешкия Син, седящ отясно на Силата и идещ с небесните облаци" (Марк 14:61,62). В резултат първосвещеникът разкъсва грехите си - действие, което няма право да извършва дори при лична трагедия. То показва, че той е разбрал думите на

Исус точно така, както Той ги изрича - че е Син на Бога. Първосвещеникът възприема това за богохулство.

Ето и свидетелството, дадено на кръста: "Друзи е избавил, а пак Себе Си не може да избави! Той е Израилевият Цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него. Упова на Бога; нека Го избави сега, ако Му е угодно; понеже каза: Божий Син съм" (Матей 27:41-43). Това са гуми на Негови врагове. Но от всички доказателства няма по-убедително от даденото от враждебно настроени свидетели. Техните действия безспорно потвърждават факта, че когато Христос говори за Себе Си, Той наистина има предвид, че е Божият Син.

Исус твърди, че е Бог. Вярно ли е това?

Лъже ли Исус?

Ако Той знае, че не е Бог, тогава съзнателно лъже и мами Своите последователи. Но ако лъже, то е лицемер, защото сам проповядва против лъжата. Обаче, тъй като кара хората да Му се доверят за спасението Си, моралната стойност на това е действие би била като на самия дявол. И всичко това в крайна сметка би се оказало пълна глупост, защото тъйкото Неговите твърдения, че е Бог, Го пращат на кръста.

Тези разсъждения обаче не отговарят на онова, което знаем за Исус Христос, а и на резултатите от живота и учението Му. Където и да се проповядва християнството, животът на хората се променя към добро. Простото свидетелство на Неговите кратки години на активен живот допринася повече, за да стане човечеството по-добро, отколкото всички философски и моралистични теории и проповеди.

Трудно можем да допуснем, че Исус е толкова заслепен, щото да се самозалъзва. Той не е лъжец.

Има още една възможност, която някои хора допускат за Него:

Да не е бил луд?

Тук не става въпрос да си искрен и да грешеш. Не става въпрос за незначителен полет в въображението, а за мислене на безумец в най-пълния смисъл на тази дума.

Но според това, което Исус казва и върши, е абсурдно да се твърди подобно нещо.

Лудият или шизофреникът е човек, на-

сочен към себе си, а не към действителността. Той бяга от реалността. Докато Исус живее в тъжната действителност на Своето време и е Личност, Която пренебрегва Своите нужди, за да удовлетвори нуждите на другите. Да можехме и ние да бъдем така здрави, както е бил Той!

Допускането, че Исус е бил луд е напълно безпочвено и не е основано на факти.

За евреите Христос е морален, честен религиозен водач, добър човек и дори пророк. Той им представя доводите за Своята божественост. Никой не Го обвинява в лъжа, нито в безумство. Но не допускат и обратната възможност - да е Божий Син, Месия.

И въпреки това - няма друга възможност

От всички доказателства за Исусовата божественост, които можем да споделим, най-голямото, разбира се, е Неговото възкресение. След това събитие никой от последователите Му вече не се съмнява в това кой е Исус Христос. Напротив - лавинообразно премина Негови противници и врагове стават Негови последователи и ученици.

И така, ако Исус Христос е Бог, тогава отговорът на въпроса, зададен в нашето заглавие (Няма ли и друг начин?), е отрицателен, защото никоя друга религия не твърди, че основателят ѝ е Бог или Божият Син.

Ако Христос е Бог, тогава пред нас застава открит въпросът за спасението ни. "И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между [Или: Открито на] човещите, чрез което трябва да се спасим" (Деяния на апостолите 4:12).

Ако не си убеден, че Исус Христос е Божият Син, трябва да изясниш този въпрос за себе си. Той е жизнено важен. Трябва или да докажеш пред себе си този факт, или да го обориш. Затова изследвай. Това касае вечната ти съдба. Каквито и да сме били, каквито и да сме в този ден, когато се празнува най-голямото доказателство за божествеността на Исус Христос - Неговото възкресение, - пред нас стои едно важно решение и избор - да приемем ли Христос за свой личен Спасител, или не?

Нека Бог да ръководи вашия отговор на този въпрос.

Милен Георгиев

Обучението в Благоевград от 5.03.2011

Главната задача на Мисионския отдел към СЦАСД е да обучава църковните членове за мисиониране

На 19.03.2011 г. в църква Ловеч бе проведено поредното мисионско обучение на Западна област. Подобно обучение вече беше проведено преди това на 13.02.2011 г. в гр. Мон-

тана и на 5.03.2011 в Благоевград.

Винаги е хубаво и насърчително, когато се съберат заедно много църкви. Присъстваха представители на Буковлък, Плевен, Тетевен, Троян, Ловеч и Червен бряг. Започнахме богослужението с половин час БЛОК ПРОСЛАВА НА БОГА, в който пяхме много и гледахме видеопсалми. СЪБОТНОУЧИЛИЩНИЯТ урок бе организиран по нетрадиционен начин. Разделихме се на групи и всяка имаше за задача да отговори на

един въпрос, свързан с някоя от частите на урока. След което проведохме дискусия, която беше водена от п-р Бони Бонев. ПРОПОВЕДТА бе изнесена от областния председател п-р Цанко Митев. Той говори как Бог е задвижвал съживления в света и как това може да стане и в нашата църква. С помощта на любезните домакини имахме хубав и вкусен обяд, който бе подреден много изискано. Втората част на обучението бе водена от п-р Трифон Трифонов и имаше за цел да коментира начините, по които една църква може да е здрава, вдъхновена и мисионираща. Закъсняхме цял час от предвиденото време за край, но това е може би поради интереса на църковните членове да видят църквите си запалени от Светия Дух.

Допълнителна информация и снимки от събитието можете да намерите в официалния сайт на църквата ни, отдел „Съботно училище и лично служене“

- <http://www.ss.sdagb.org/page.php?st=events>
Очакваме следващото обучение в Ловеч, което ще се проведе на 26.11.2011г.
Тр.Трифонов

Съседите на ГК ще получат книга по пощата

и възможност да повлияят на обществото в околността, вместо да оставят свидетелстването единствено на църквите в района” – сподели Арманго Миранга, вицепрезидент на Световната ЦАСД.

Приблизително 22 000 домове се намират в района непосредствено около сградата на Главното управление на ГК на ЦАСД в Силвър Спринг, Мериленд. Но колко от тези съседи знаят в какво вярват адвентистите?

На специално богослужение служителите в Главното управление дариха повече от 40 000 долара, около 42% повече от необходимото, за да финансират отпечатването и изпращането по пощата на „Великата борба“. Средствата в повече ще бъдат използвани за изпращане на копия от книгата до съседни райони.

„Проектът е част от мащабните обцонационални усилия да бъде разпространена книгата „Великата борба“ до приблизително 116 милиона домове в Северна Америка – каза Марк Томас, президент на издателско дружество „Ривю енд Хералд“, което отговаря за печатането, пакетирането и превозването на книгите.

„Този проект може да разкаже на съседите ни какво представляват събитията от нашето съвремие“ – допълни президентът на Генералната конференция, Тег Уилсън.

„Всяко копие на „Великата борба“, отпечатано, опаковано и изпратено, струва по 1 долар и 25 цента – каза Томас. – А дори и по-малко, когато копията се оставят директно до домовете, вместо да се изпращат по пощата. Църковни членове ще разнесат лично около 30% от книгите по този начин.“

„Проектът е привилегия за Главното управление на църквата

и възможност да повлияят на обществото в околността, вместо да оставят свидетелстването единствено на църквите в района” – сподели Арманго Миранга, вицепрезидент на Световната ЦАСД.

В заключителните коментари преди молитвата посвещен за проекта, Уилсън посочи положителното въздействие на проекта за книгоразпространение: „Онези, които истински търсят истината ще бъдат привлечени чрез тази книга.“

В допълнение Уилсън каза, че се надява проектът да послужи като едно окуражение за църковните административни офиси отделните църкви по света да участват в подобни книгоразпространения.

„Отдел Издателско служене има план да ангажира цялата църква и всички отдели в осъществяването на мащабни книгоразпространения на милиони копия на „Великата борба“ по целия свят през 2012 – писа Тег Уилсън в изпратен до нас имейл. – Нашият народ е щастлив да разпространява книгата, за която Елън Уайт казва, че желае да бъде разпространявана повече от всяка нейна книга.“

Мисионският комитет на ГК гласува подкрепата си за такъв книгоразпространителски проект по-рано през тази година.

<http://greatcontroversyproject.org/index.html>

http://www.rhpa.org/index.php/ministries/donation_program/9.rhpa

Съживяване на Издателското служене в България

„Каквото, виждаш, напиши на книга и го прати до църквите...“ Исус Христос (Откр. 1:11)

От 8 до 12 февруари 2011 на посещение в нашата страна бе директорът на Издателския отдел към Генералната конференция пастор Хауърд Феуао и секретарят на Дивизията пастор Габриел Маурер, за да помогнат на Българския съюз да развие успешна издателска програма.

От изключителна важност бяха срещите на гостите със Съюза и издателския съвет. Бе направена оценка на състоянието на издателското дело в България. Съгласно стандартите на Световната църква бяха препоръчани конкретни стъпки, които да бъдат предприети от Българския Съюз за развитие на издателското дело у нас.

На 9 до 10 февруари в местността Ксифор край Велико Търново бе проведен семинар за пастори и старейшини, посветен на издателското служене. Божият Дух благослови богато и освежи всички участници в семинара чрез посветеното служене на пастор Феуао. Той насърчи силно водачите на Българската църква, които преоткриха ролята на писаното Слово в Божия план. Бе обяснено кристално ясно, че Божията воля е

писаното и говоримото Слово да вървят ръка за ръка.

Бог е основал издателската програма на църквата. Той е определил писаното слово да изиграе ключова роля в подготовката на църквата и света за завръщането на Исус. То ще подкрепи мисията на църквата по всевъзможни начини и ще способства за приключване на делото.

Семинарът бе заснет от Хоуп ченъл България и може да бъде гледан онлайн или свален от – www.sdagb.tv. От екипа споделиха, че към него има голям интерес: „Семинарът за издателско служене е най-гледаният семинар в Хоуп Ченъл България. Много хора от всяка част на страната ни се обаждат, за да си поръчат DVD и да благодарят за чудесния вестител. За да бъдем напълно честни, не сме имали говорител с по-голям рейтинг до този момент. Трябвало да се радваме, че вестта му стига до хората.“

Бог очаква всеки адвентист да се моли за успеха на издателското дело в България и да участва в разнасянето на писаното слово. То предстои да направи големи неща в нашата страна.

Издателско служене на СЦАСД – www.ls.sdagb.org

Вяра и свобода

Продължава от стр.3

През 1897 г. мисията се заема с въпроса за нуждата от преработено издание на Библията и Рус, макар вече немошен, започва работа по въпроса. Пълната преработка е осъществена обаче едва след 20 години от комисия от американски, британски и български учени, като в продължение на 15 години е предмет на полемика.

Главните благовестителски методи на мисионерите по това време са „съживителните пробуждания“ (в САЩ това движение, ръководено от Муди, вече утихва). Провеждат се посещения по домовете от страна на ученици и групи вярващи, квартални молитвени събрания, раздаване на брошури... В резултат в Самоков има 16 нови вярващи,

в Пловдив - 15. Хаус прекарва 10 дни в Банско. Провежда богослужения сутрин и следобед. Посещават ги над 200 души. Определят се за Христос още в първите дни около 50 човека, предимно млади семейства и деца. Преди да напусне, 73-ма правят тази стъпка. По време на едномесечната му обиколка из района 130 вземат решение. Лобопитна особеност е участието на деца. Майки разказват за промяната у децата си. Въздига се и трудът на верните библиейски книжари (броят им нараства с 19). Броят на библиейските работнички расте, старанията им са още по-разнообразни, отколкото през миналото десетилетие. (Срещат и съпротива - ето конкретна случка: Млада библиейска работничка минава по улицата. От заден

прозорец на втория етаж на къща я поздравява жена, която ѝ казва, че силно желае да говори с нея, но не може да я покани през портата поради съпротивата на роднините си. Затова моли девојката да се покатери на сървото и да влезе направо в стаята ѝ. Момичето приема и ето че още 6-7 души, които живеят под същия покрив, стават последователи на Спасителя). Частно начинание е отпечатването на картички с библиейски стихове (като противодействие на лошото влияние на непристойните картички. Мари изработва такива, които съдържат „поучения от пет реда с тежестта на цяла проповед“. За това той получава хвалебствено писмо от Стоилов, тогава министър на правосъдието). ХМ

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;

тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

80-годишнината на пастор Михаил Йоргов

На 22 януари пастор Михаил Йоргов отпразнува своята 80-годишнина. За място на събитието бе избран гр. Пловдив, ул. "Кап. Бураго" 4 - църквата, в която той е прекарал най-много години като служител. На тържеството се събраха роднини и познати от цялата страна. Годишнината бе уважена от ръководството на Адвентната църква в лицето на председателя Венци Панайотов, на главния секретар и на касиера, които споделиха личните си впечатления и спомени от срещите със сладкодумния „чичо Мишо“.

Забравени снимки и разкази на близки и роднини ни върнаха години назад в живота на пастор Йоргов и в историята на адвентното дело в България. Трогателното тържество завърши с много поздрав и благопожелания за още дълги години успешна работа на мисионското поле.

Интервюто води Божидар Тончев, директор на българската секция на Световното адвентно радио

П-р Йоргов, кой е най-яркият Ви детски спомен?

Като 10-годишен моите родители ми поверяваха отговорност - да поливам градина, с площ 3 дка. Работата беше доста тежка, защото докато стигна до края на градината, трябваше да започвам отначало, тъй като редовете изсъхваха. Започнах да се питам дали наистина съм дете на родителите си, или съм взето. Не съм видял целувка от майка си, камо ли от баща си. Тогава реших да направя стачка. Легнах близо до язовирчето, което имаше огледална повърхност, и взех да се оглеждам - хем приличам на майка си, хем представлявам нещо друго. Оставих си работата и тръгнах със смели крачки към къщи, твърдо решен да убедя родителите си, че това не е живот. В края на краищата не се осмелих, предпочетох да

глеждаме всичките символи на светилището. Имахме три големи дебели тетрадки, ситно и старателно изписани, по които учихме. Спомням си, че пастор Диньо Харбов, вторият директор на колежа, преведе книгата „История на спасението“, която съдържа 85 теми. За изпита трябваше да сме подготвени по всяка една от тях (те бяха върху доктрините). На мен ми се падна въпрос

беше изваден навън, мокрен от дъжда... и в края на краищата почти унищожен. Това е само един пример. Разбира се, те имат трудности от друг характер и затова искам да ги окуража да бъдат убедени, че Господ ще благослови труда им.

Радвам се, че младите проповедници израснаха много. Генералната конференция и нашата дивизия направиха всичко, за да бъдат обучени работниците в делото. И аз наистина ги виждам израснали.

Искам да подчертая и факта, че от пловдивската църква (и църквите около Пловдив) са излезли много проповедници.

Ако трябва да избирате къде да празнувате 90-годишния си юбилей - на небето или в църква Пловдив, къде ще изберете?

Венцислав Панайотов - председател на СЦАСД

За мен п-р Йоргов е чичо Мишо. Израснал съм в Пловдивската църква като дете и юноша. Никога няма да забравя начина, по който той ни е събирал по домовете. На пишещата си машина правеше за децата темички - върху пилор, с индиго. Чрез него съм изградил образа на пастора като личност, която се грижи за всички независимо от възрастта им - с материали и отношение. Слушал съм стотици негови проповеди. Те се отличават с голяма подреденост, ясна логика и дълбока библейска обосновка.

П-р Йоргов наистина ми е помогнал да осъзная какво е християнството и пасторството. Когато ме поканиха за пастор, той беше за мен моделът пастор, който познавах и следвах подсъзнателно.

Искаш да кажеш, че ми давах лимит - до 90 години ли? Двоумя се между двете. Като гледам нарастването на църквата в световен мащаб, ми се струва, че имам още работата тук на земята, така че приемам да имам 90 години на земята, пък другото не се губи.

П-р Н.Левтеров

„От брат Мишо съм разбрал, че да си пастор не е героизъм, то просто е призвание. За мен беше щастие да го познавам и да го наблюдавам толкова години. Той е човек, който знае, че ако е сбъркал, може да се поправи. Учи и другите на това. Обичам едни думи, които ми е казал: „Щом си с Бога, ти си в сигурни ръце.“

не ги насърбявам и се върнах към ежедневието си. Даже не разбраха, че стачкувам.

Имате ли спомен за майчина песен?

Майка ми често пееше 88 песен от сините песнарки - „Аз знам, че ме люби Христос“.

Можете ли да споделите някое обстоятелство в живота Ви, изиграло важна роля, за решението да станете адвентист?

В гимназията аз бях единствен потомък на адвентисти. Пасторът - Стефан Константинов, като знаеше, че съм син на вярваща жена, ме викаше да се помоля. Научих се да се моля по този начин. П-р Константинов беше голям говорител. Гледаше хората в очите и така ги убеждаваше, че те взимаха решения. Аз също - през лятото го слушах да говори за Второто пришествие и напълно се убедих, че Исус ще дойде до есента. Затова реших незабавно да се кръстя и го направих на 2 август - в р.Враня, край Търговище.

Има ли някоя случка от колежа в Своге, която да ни разкажете?

Разбира се. В колежа първите три часа на всеки учебен ден бяха посветени на Библията. Раз-

за смъртта. Бях похвален лично от него, че съм употребил 137 библейски стиха, като се има предвид това, че тогава нямаше нищо на разположение като справки, които да ползваме.

П-р Йоргов, през целия си съзнателен живот сте бил пастор, а и дълги години ръководител на пасторите в България. Какъв съвет бихте дали на младите служители за успешна работа?

Първо бих им казал, че трябва да са благодарни на Бога, че не живеят в такова време, каквото беше нашето. Спомням си например как багажът на п-р Белчо Тотев, който

Ц. Митев - председател на Западна област на СЦАСД

П-р Йоргов е един лъчезарен човек.

Твърдостта и принципността са много важни в една религия. Но ако всичко се свежда до пуританското, тя започва да отблъсква. При него се съчетават и двете - и принципността, и лъчезарността. Той е от хората, които винаги внасят ведрата атмосфера в работата.

През 2003 г. аз имах привилегията да организирам представянето на неговата трилогия - три малки издания, но с много богато съдържание: „Стръмнината на живота“, „Призванието“, „Борба и победа“. Той привлече с тези три книжки интереса не само на Кремен Кръстев, който е специалист в тази област, но литературния критик Благовеста Касабова и актрисата Галя Асенова. Няма да забравя думите на последната, които ще перифразирам: „През мен ежедневно минава много литература, в това се състои работата ми - по 5, 6 часа цитирам откъси от произведения на писатели - детски, народно творчество, класици... Но тук откривам нещо истинско - откривам вяра и човечност.“

Умението да разказваш изключително тежки преживявания в един лъчезарен стил, бих казал, че сродява книгите на п-р Йоргов с Дикенсовото творчество.

а сега НАКЪДЕ?
Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
Безплатно библейско кореспондентно училище.
Първо ниво (начинаещи) - „ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА“
Второ ниво (напреднали) - „ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО“

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

AWR

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-7.30 - честота 6065 kHz (49 м KB)
Вечер: 19-19.30 - честота 9830 kHz (31 м KB - повторение)

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdbg.net и оттам в „Адвентно радио“.

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“

Umit haberi
На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
Пишете на адрес:
гр.Шумен 9701 1Ц Пощенска кутия 517
Тел.: 054/88 48 77

www.bibleiskikurs.org

Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
• лекции върху „Основните учения на Библията“
• радиопрограми на „Гласът на надеждата“
• интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа@

sdabg.net

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Полезни връзки
- Съботно училище
- в. Християнска мисъл
- Текстови материали
- Видео материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

www.sdabg.net - посетявайте го, споделете го с приятели!